

1920. december 20-án született Hajdu György, aki nélkül ma nem lenne biztonságos a vízellátás Magyarország fővárosában. Születésnapjáig életét, vízépítő munkásságát, emberségét bemutató, múlt idéző írásokkal adózunk emlékének.

13. rész

Öröksége

Mit hagyott ránk?

Előre gondolkodott

Nagy elődje, Kajlinger Mihály az 1800-as évek utolsó harmadában a vízmű létesítmények megalkotásakor minimum 100 évre tervezett, például amikor az akkor még kis lélekszámú Pest Nagykörútján 1200 mm átmérőjű csövet fektetett, vagy amikor megépíttette a mai méretekkel is monumentális káposztásmegyeri gépházat. Hajdu György is előre gondolkodott. Nyugdíjazása óta eltelt több mint negyedszázad. A technika, a működés formái és a vezetői stílusok sokat változtak azóta, de egykori igazgatónk hagyatéka megmaradt:

Budapest és környékének 2 millió lakosa nem ismeri a vízhiány fogalmát és biztonsággal fogyaszthatja a csapokból kiengedett egészséges ivóvizet.

A célok megvalósíthatók

Hajdu György munkássága azt az üzenetet sugallja nekünk és az utánunk jövő nemzedéknek, hogy a célok megvalósíthatók, még akkor is, ha időnként szembe kell menni az árral.

Az ivóvizet értékén kell kezelni

A vízhiányok megszüntetésének egyik legkézenfekvőbb módját, a takarékos felhasználást már Hajdu György is jól látta. Többször elmondta az illetékeseknek, hogy az alacsony vízdíj nem ösztönöz a takarékosagra. A víz árát akkoriban központilag határozták meg, igen alacsony szinten, lényegesen annak előállítási költsége alatt. A budapestiek többsége bérházakban lakott, és fogalma sem volt arról, hogy a vízért fizetni kell. A párt és kormányzati vezetők azonban a vízdíjemeléstről hallani sem akartak.

(A történelem ismétlődik, mert újra ilyen irányú a kormányzati gondolkodás.)

Maradandót csak jó közösség alkothat

A Fővárosi Vízművek munkatársai Hajdu György igazgatósága idején — mint egy nagy családban — egymásra figyelve, egymást segítve valósították meg a vezetők által kitűzött célokat. Ez a jó közösség még sokáig megmaradt. Ők azok, akik még ma is büszkén emlékeznek az egykori — mai szemmel elképzelhetetlen sokaságú — nagy feladatok megoldására, megvalósítására. Sajnos többen már az égi mezőkre távoztak. A többiek barátként, szeretettel gondolnak egymásra és egykori igazgatónkra.

A megtalált életcél

1962 júliusában nevezték ki a Fővárosi Vízművek igazgatójának. Hogy mi történt igazgatóságának húsz éve alatt a vízműveknél, azt ne ő mondja el. A korszerűtlen, botladozó vállalat helyén ma olyan modern vízellátó hálózat szolgálja a fővárost, amelyről Bécs, Stuttgart, London, Párizs illetékesei is elismeréssel nyilatkoztak. És Budapesten az idei katasztrofálisan aszályos esztendőben sem volt egy percig sem vízhiány.

Hajdú György húszéves szolgálatát — egyéb kitüntetésekén kívül — a Munka Vörös Zászló Érdemrendje, a Vásárhelyi-díj és a fővárostól kapott Pro Urbe kitüntetés jelzi. Hatvankét éves korában lett nyugdíjas, de műszaki tanácsadóként és a Hidrológiai Társaság vízellátási szakosztálya elnökeként ma is dolgozik, egyetemi előadásai, tanulmányai a szakma rangos eseményei.

A válságos, küzdelmes évtizedek jutalma most a meleg családi otthon és a jól végzett munka öröme. A jóban-rosszban mellette álló feleség, a három gyerek, az unoka (a második is útban van). Nagyon jó otthon beszélgetni, vitatkozni múlttól, jelenről.

— Egyetlen seb nem hegedt be csupán a múltó évek során — mondja befejezésül. — Testvéreimmal egy szál virágot sem vihetünk a szüleink sírjára. A légynek se ártottak soha. Derék emberek voltak, végigrobotolták az életüket, és még a sírjukat is elorozta a fasiszta barbárság... Mért így kellett meghalniuk?!

Kékesdi Gyula